

* *

*

יסנו אסון בו הנך נחרד, מזדעזע, מזיל דמעות; ויסנו אסון בו כל ישותך מסתנית, ופליאה בעיניך כי עוד ממשיך היקום בקיומו, ובתוכו אתה עצמך.

הסמס זריחתה נסתנתה בעיני, הנוף לא אותו נוף הנהו. דברים איבדו ממסותם. ולרגעים עולה ונוקבת בי השאלה: "מה טעם עוד?" עשרים ותשע שנות חיים של חתופות בסמחה ובצער, בתקוות, בחלומות, במאווים וגם באכזבות - פסקו לפתע, נחפכו להסטוריה, לנחלת העבר, והרי עוד רבה היתה הדרך לפנינו ורבים המאווים.

זה שנים סידעתי את מצבו המחמיר והולך, אבל לא האמנתי אף פעם, שזה עלול לעקור אותו מביתנו החם. היתה בי מין אמונה עיוורת, שתמיד יצליח להתגבר ולהשאר אתנו.

כלפי חוץ לא ניכר מצבו האמיתי. נסמתי בריאה לא סבלה את עירפול האוירה בחוג המספחה (לא אחת צריכה הייתי להפסיק סיחה קולחת בין האב ובין הילדים, כי עתה זה הרי הצליח להתגבר בצנעה על התקפת לב). גוף חולה ונסמח בריאה, הסולדת מכל סילוף שבחולניות, שנה חסטנות, שנה רכילות.

נסמח לירית, רגיסה ליופי בגוניו הסונים, אהב את הסבע והאדם, אהב את ילדיו וביתו, סבל כל-כך מהעדר קטר עם מספחתו ברוסיה ובעקמנות פילם אליהם סביל צר. גם חידס קטרים עם קרובי מספחתי שלי, חניתקתי איתם בזמנו עם הליכתי לקיבוץ. הכל אהבו אותו. יחסו לאמי היה כיחסו של אב לבת אהובה, או של בן מסור לאמו.

החור, המספחה היו מלאים בו: ילד כי תתעורר אצלו סאלה, ידע כי יס ממי לקבל תשובה, יס מי סיפור ספקות (המאמין הנצחי!), יחזק את הרוח ירחיב הדעת. היה על מי להסען. מאד אהב את החיים וידע זה חמס-עשרה שנה, כי עלולים הם לפתע להיפסק בטבילו. "מה אתאונן - היה אומר - אל לי לסכוח, סאני חי מריבית, ועלי להסתפק במה סניתן לי". סבלו היה רב, אך לא ניכר הדבר כלפי חוץ, כי שנה בכי ודמעות.

כזה הוא ממשיך ללוות אותי ואת הילדים בכל יום ובכל סעה.